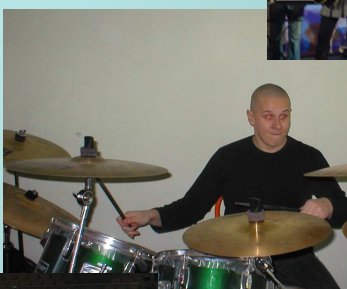

Konjić

list učenika Srednje škole Konjščina

Na putu prema uspjehu

*učenje
glazba*

ljubav

sport

zabava

svibanj, 2008.

Impresum:

Monika Bručić, 1.a
Juraj Futač, 1.a
Tajana Sambolić, 1.a
Katarina Kurtanjek, 1.a
Marko Eršeg, 1.a
Nikolina Rihtarić, 1.a
Ida Gregorić, 1.a
Martina Cvetko, 1.a
Mateja Vlahek, 1.a
Danijela Varga, 1.a
Mateja Turčin, 1.a
Tajana Jurki, 1.a
Natalija Hubak, 1.a
Sandra Prugovečki 1.a
Sanja Mrnjavac, 2.a
Marina Horvat, 2.a
Branimir Vrlec, 2.a
Suzana Bevetek-Đopar, 2.a
Tatjana Hunjak, 2.a
Mateja Gorički, 2.e
Tomislav Prugovečki, 3.a
Mateja Sudec, 3.a
Klarić Nikola, 3.b
Šipak Ivan, 3.b
Marijo Perak, 3.c
Dominik Sremec, 3.c
Nikola Tkalčić, 4.a
Irena Žabek, 4.a
Marko Klemar, 4.b

Voditelj:

Milojka Rataić, prof.

Sadržaj:

Naši (ne)uspjesi

Sportske vijesti	3
Ostala natjecanja (ili nesportske vijesti)	5

Lepi je, lepi naš kraj

Putopis Konjščina - Hrašćina - Belec - Batina - Varaždin ..	6
Putopis Lobar - Zlatar	9

Na putu prema uspjehu

Razgovarao sam sa svojim najboljim prijateljem i razrednim kolegom Markom Ležaićem	11
Marija Jelečki, nogometašica Dinama	12
Mladost provedena u nogometu	13
Marko Vukes, pjevač amater ili profesionalac?	14
Miroslav Vrlec- Vrga, bubnjar iz konjščinske rock grupe Dženitalije	15
Dok plešemo u KUD-u „Lovro Ježek“, ozbiljno radimo, ali se i zabavljamo	15
Učenje je "IN"!	16

Lidrano 2008.

Napokon prvi	17
--------------------	----

Ani

Du ju spik...? Šprehen zi...?

Što smo dosada naučili na satovima njemačkog?	19
Wie kleiden sich Jungs und Mädchen in meiner Schule	19
LERNEN UND SCHULE - langweilig oder interessant?	20
Some thoughts on this school	20
How to improve your memory?	21
Are you really honest?	21

Ja u ? vjerujem

Kako društvo utječe na mlade?	22
Što sam naučio na satovima vjeronauka	22

Državna matura i nacionalni ispiti

Kutak za matematičare

Zabavno i poučno

Zahvaljujemo svima koji su pomogli u izradi ovog časopisa!

Naši (ne)uspjesi

Razna školska i županijska natjecanja ponavljaju se svake školske godine. Pogledajmo naše ovogodišnje rezultate.

Sportske vijesti

4. 12. 2007. godine održano je natjecanje školskih sportskih klubova, županije Krapinsko-zagorske, u košarci za muške. Ekipu SŠ Konjščina pripremao je profesor Darko Tahija. Sudjelovale su ekipe: SŠ Bedekovčina, SŠ Krapina, SŠ Zabok, Gimnazije Zabok, Škole za UDGO Zabok i SŠ Zlatar. Sva tri prva mjesta osvojili su Zabočani: Gimnazija Zabok - prvo mjesto, SŠ Zabok - drugo mjesto, Škola za UDGO Zabok - treće mjesto. Mi nismo postigli zavidne rezultate, ali važno je sudjelovati.

U toku školske godine održana su tri kruga županijskog nogometnog turnira. Sudjelovale su: SŠ Krapina, SŠ Zabok, Gimnazija Zabok, SŠ Zlatar, SIUU Zabok, SŠ Bedekovčina, SŠ Oroslavje, SŠ Pregrada i SŠ Konjščina. Našu ekipu vodio je profesor Tahija Darko. U tablici je prikazan poredak ekipa nakon trećeg kruga natjecanja.

		odigranih utakmica	pobjeda	poraza	neriješeno	postignuto	primljeno	razlika	bodova
	Poredak poslije 3. kruga								
1.	SŠ Krapina	8	7	1	0	33	11	22	21
2.	SŠ Zabok	8	7	1	0	33	17	16	21
3.	Gimnazija Zabok	8	6	2	0	33	14	19	18
4.	SŠ Zlatar	8	4	2	2	23	25	-2	14
5.	SIUU Zabok	8	3	5	0	30	37	-7	9
6.	SŠ Konjščina	8	2	4	2	21	30	-9	8
7.	SŠ Bedekovčina	8	2	4	2	22	27	-5	8
8.	SŠ Oroslavje	8	1	7	0	19	37	-18	3
9.	SŠ Pregrada	8	0	6	2	8	24	-16	2

29. 1. 2008. godine održano je županijsko natjecanje u odbojci za djevojke. Našu školu predstavljale su: Natalija Hubak 1.a, Marija Dugorepec 1.a, Nikolina Bujeci 1.a, Ida Gregorić 1.a, Martina Bertić 1.e, Marina Gulija 2.a, Ramona Bajsić 2.a, Tatjana Gregorić 3.a, Antonija Dropučić 3.a, Mateja Mitrova 3.a, Ana Semper 3.a, Ivana Totović 3.a, Jasmina Šest 3.a, Petra Vertuš 3.a. Ekipu je trenirala profesorica Mateja Brezić. Na natjecanju je sudjelovalo šest ekipa, koje su bile podijeljene u dvije skupine. Skupinu A sačinjavale su ekipe: SŠ Zlatar, SŠ Zabok i SŠ Konjščina; a

Naši (ne)uspjesi

skupinu B ekipe: Gimnazije Zabok, SŠ Bedekovčina i SŠ Pregrada. Konačni poredak je: SŠ Zabok, SŠ Pregrada, SŠ Zlatar, SŠ Bedekovčina, Gimnazija Zabok i SŠ Konjščina (šećer na kraju).

Županijsko natjecanje u rukometu za mladiće održano je 18. 2. 2008. godine, a završnica 6. 3. 2008., u sportskoj dvorani SŠ Bedekovčina. Sudjelovalo je osam ekipa. Ekipe su bile podijeljene u dvije skupine. U skupini A bile su ekipe: SŠ Bedekovčina, SŠ Zlatar, SŠ Krapina i SŠ Pregrada. U skupini B bile su ekipe: SŠ Konjščina, SŠ

Oroslavje, ŠUDGO Zabok i Gimnazija Zabok. Ekipu SŠ Konjščina vodila je profesorica Mateja Brezić, a nastupila je u sljedećem sastavu: Krunoslav Škof 3.b, Vanja Milinković 4.b, Tomislav Prugovečki 3.a, Josip Prugovečki 2.b, Mario Hudek 4.b, Matija Posavec 1.b, Davor Galoić 3.b, Davor Srebak 2.b, Petar Novak 2.e, Nikola Klarić 3.b, Marko Šiltić 4.b, Marko Ležaić 3.a. Prve četiri ekipe bile su: SŠ Zlatar - prvo mjesto, Gimnazija Zabok - drugo mjesto, **SŠ Konjščina - treće mjesto** i SŠ Pregrada - četvrto mjesto. Čestitamo na uspjehu!

Županijsko natjecanje u rukometu za djevojke održano je 5. veljače 2008. godine, u dvorani Srednje škole u Krapini. Na natjecanju je sudjelovalo sedam ekipa podijeljenih u dvije skupine. U skupini A bile su SŠ Bedekovčina, SŠ Zabok, Gimnazija Zabok i SŠ Konjščina, a u skupini B SŠ Krapina, SŠ Zlatar i SŠ Pregrada. U finalnu skupinu plasirale su se 4 ekipe, prve dvije iz svake skupine. To su: SŠ Zabok, Gimnazija Zabok, SŠ Pregrada i SŠ Zlatar. Za ekipu srednje škole Konjščina nastupale su: Nikolina Kruhac 1.a,

Mateja Dragija 1.a, Nikolina Bujeci 1.a, Ida Gregorić 1.a, Petra Jantolek 1.a, Marina Gulija 2.a, Ramona Bajsić 2.a, Marijana Miketić 3.a, Alica Lukec 1.a, Mateja Mitrova 3.a, Ana Semper 3.a, Ivana Totović 3.a, Martina Kudelić 1.a.

Naši (ne)uspjesi

Ostala natjecanja (ili nespportske vijesti)

Školsko natjecanje iz matematike održano je u petak 25. 1. 2008. godine. Nitko se nije plasirao na županijsko natjecanje.

Županijsko natjecanje iz matematike održano je u našoj školi 7. 3. 2008. godine. U skupini B (niža razina zadataka) proslavila se SŠ Zlatar koja je osvojila prvo mjesto u prvim (67 od 100 bodova), drugim (45 od 100 bodova) i četvrtim (84 od 100 bodova) razredima. U skupini A (viša razina zadataka) nitko nije postigao iznad 50% bodova.

Školsko natjecanje iz informatike održano je u petak 1. 2. 2008. godine. Dvoje učenika (Natalija Hubak 1.a i Tomislav Šiltić 1.b), koje je pripremala profesorica Rataić, trebala su predstavljati našu školu na županijskom natjecanju, ali je Tomislav odustao posljednji dan (što mu baš i nije za pohvalu).

Domaćini županijskog natjecanja iz informatike 10. 3. 2008. bile su OŠ i SŠ Konjščina. U kategoriji srednjih škola nitko nije postigao uspjeh koji bi trebalo spominjati.

Na matematičkom natjecanju „Klokan bez granica“, 10. travnja 2008. godine, sudjelovalo je 39 učenika naše škole. Uz sitne poklone, tortice i zanimljive matematičke zadatke proveli su ugodnih sat vremena.

31. 1. 2008. godine, u Elektrostrojarskoj obrtničkoj školi u Zagrebu, održano je međužupanijsko natjecanje učenika automehaničara. Učenike 3.d razreda (Gabud Ivana, Grdelja Nikolu, Koščak Slavenu i Turković Božidara) vodio je profesor Bahmet Ivan. Konkurencija je bila velika. Unatoč tome Koščak Slaven osvojio je 10. mjesto sa 69.8 bodova, a Gabud Ivan 15. mjesto sa 62.75 boda (od 100 mogućih). U praktičnom dijelu naši predstavnici nisu zaostajali za ostalim natjecateljima, ali teoretski dio riješili su „malo slabije“. Dečki, čestitamo i preporučamo da se više „uhvatite knjige“.

U Tehničkoj školi Ruđera Boškovića, u Zagrebu, 26. 2. 2008. godine, održano je međužupanijsko natjecanje učenika iz osnova elektrotehnike. Našu školu predstavljali su učenici 1.b razreda Cvetko Kristijan i Miketić Branimir i učenici 2.b razreda Jagarčec Tihomir i Mlinarić Danijel. Ekipu je pripremao profesor Bago Branko. Učenici 1.b razreda osvojili su 5. i 6. mjesto, a učenici 2.b razreda 7. i 8. mjesto.

Na županijskoj smotri literarnog, dramsko-scenskog i novinarskog stvaralaštva učenika srednjih škola Republike Hrvatske „Lidrano“, 3. 3. 2008., našu je školu i ove školske godine (možemo reći, već tradicionalno) predstavljala dramska sekcija, predstavom „Priprema za Lidrano“ u našoj školi „, pod vodstvom profesorice Biserke Jelečanin-Uzelac. Osvojili su prvo mjesto i time priliku za nastup na državnom Lidranu u Dubrovniku. O tome čitajte više na strani 17.

Lepi je, lepi naš kraj

Putopis Konjščina - Hrašćina - Belec - Batina - Varaždin

Hrašćina

Po završetku nastave, krenuli smo vlakom iz Konjščine prema Hrašćini. Izlaskom iz vlaka put nas vodi prema Hrašćini Trgovišće. Nailazimo na pravu Kuriju, koja je izgrađena u 18. stoljeću, a nakon obnove u 20. stoljeću u vlasništvu je obitelji Jakopec. Put nas vodi dalje u centar Hrašćine Trgovišća. Mjesto u kojem ima dosta znamenitosti i koje smo rado pogledali. Tu je crkva sv. Nikole i župni dvor, koji su izgrađeni u 18. stoljeću. Pored tih znamenitosti, Hrašćina Trgovišće ima i spomenik palim borcima NOB-a, koji je podignut 1945. godine, vatrogasni dom, vinariju Preše, ambulantu, veterinarsku stanicu, te područnu školu.

Hrašćina je poznata i u Europi, po meteoru koji je tamo pao prije 250 godina. Veći dio se čuva u Beču, bivšem glavnom gradu Austro-Ugarske monarhije. Mi, nažalost, nismo mogli posjetiti mjesto pada meteora. Manji dio meteora seljaci su iskoristili za kovanje čavala koje su kasnije upotrebljavali za izgradnju kuća. Hrašćina Trgovišće je mjesto poznato po ugljenokopu ili rudniku koji je ugašen sredinom 60-tih godina 20. stoljeća.

Pošto smo se malo odmorili i osvježili kod našeg Jure na Prešama, pošli smo dalje.

Udaljenost od Hrašćine do Budinščine je samo jedna željeznička postaja. Sišli smo s vlaka, prešli preko pruge i krenuli prema centru Budinščine, jedan za drugim, kao mali pačići. Stigli smo do kapelice sv. Josipa Radnika, izgrađene u 20. stoljeću, točno prije 40 godina.

Budinščina

U Budinščini se nalazi osnovna škola, NK Milengrad, lovački dom „Jelen“, veterinarska ambulanta, pošta, ambulanta opće prakse, vatrogasni dom i omiljeno okupljalište mladih „Kalimero“. Ispred ambulante može se vidjeti spomenik palim borcima NOB-a. Nakon odmora kod „Kalimera“, krenuli smo prema Zajezdi.

Na pola puta nailazimo na dvorac Haljpar, koji je izgrađen krajem 17. stoljeća. Bio je u vlasništvu više vladara, a jedan od njih bio je Haljpar. Prije stotinjak godina izgorjela je arhiva, tako da nismo mogli saznati više podataka o tom dvorcu. Ispod dvorca nalazi se Zavod za rehabilitaciju mladih Zajezda. Kratko smo ga pogledali i krenuli dalje.

Za pola sata stigli smo do mjesta Zajezda. Posjetili smo crkvu

Crkva u Zajezdi

Uznesenja Blažene Djevice Marije na Nebo. Crkva je izgrađena 1768. godine, na zemlji na kojoj je bilo groblje. Ispred nje se nalazi kamena špilja Gospe

Zavod Zajezda

Lurdske, koja je izgrađena nakon potresa 1980. godine. Malo podalje nalaze se dvije stare područne osnovne škole, a odmah pored njih nalazi se stablo lipe koje datira iz vremena Seljačke bune iz 1573. g. po Crkvenim zapisima. Mjesto Zajezda poznato je i po ugljenokopu Zajezda, koji je zatvoren 1967. g. Zahvalili smo se mještanima koji su bili ljubazni, te smo krenuli dalje.

Iz Zajezde dolazimo u mjesto Grtovec. U Grtovcu se nalazi spomenik NOB-a, koji je na našu žalost srušen, a na obroncima Ivanščice nalazi se stari dvorac Milengrad, koji je sagrađen u 13. stoljeću. Djelomično je porušen u najezdi Turaka sredinom 15. stoljeća. U vlasništvu Bručić Ljubomira nalazi se meteor veličine rukometne lopte, koji je nađen prilikom iskopa temelja kuće. Promatrali smo ga i nismo mogli utvrditi od kakvog je materijala. U Grtovcu smo se malo odmorili te krenuli dalje.

Dvorac Patačić

Putujući za Belec, u Selnici smo razgledali spomenik NOB-a, te dvorac koji je bio u vlasništvu Patačića, a izgrađen je pred kraj 19. st. danas je on u privatnom vlasništvu „nepoznate osobe“. U sklopu dvora nalazi se i ribnjak, no, mi smo sami zaključili da u njemu ima više žaba i zmiya nego riba, što nas je zaista rastužilo. Raspoloženje su nam podigle divlje patke koje su uživale u popodnevnom kupanju.

Naše sljedeće odredište bio je Belec. Kada smo došli u Gornju Selnicu najprije smo posjetili spomenik palim borcima. Na tom su mjestu 5. listopada 1943. g. partizani Hrvatskoga zagorja formirali II. Zagorski partizanski odred Hrvatske. Odred je svojom herojskom borbom dao velik doprinos u borbi za slobodu, stvaranju bratstva i jedinstva naših naroda i konačnoj pobjedi narodne revolucije. Spomenik je podignut u čast 30-te godišnjice osnivanja odreda. Taj spomenik rijetko posjete neki turisti, ali se tamo svaku večer okupljaju mladi. Nakon što smo zabilježili sve što smo željeli, krenuli smo dalje. Zaputili smo se pješice do Belca. Dan je bio lijep, a mi smo bili puni energije i želje da upoznamo nešto novo i zabavimo se.

Na putu prema Belcu pričali smo viceve, razgovarali smo o svemu i saznali mnogo toga jedni o drugima. Puno ljudi bilo je vani i htjeli su iskoristiti ovaj lijep dan za radove oko kuće. Neki su uređivali voćnjake, neki vrtove, neki vinograde, a svi su nas sa smješkom pozdravljali.

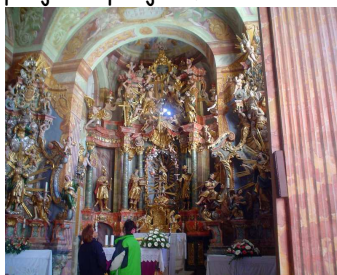
kapela sv. Jurja

Za 35 minuta stigli smo u Belec, malo mjesto u Hrvatskom zagorju, južno ispod glavnog vrha Ivanščice, s ruševinama starog grada Belca i dvije crkve: sv. Jurja i Majke božje Snježne. Stari grad se spominje u prvoj polovici 14. stoljeća, točnije 1334. godine, kao „castrum Belech“. Sagrađen je kao obrambena utvrda

najvjerojatnije u doba slavonskoga bana Henrika Güssingovca. 1489. g. kralj Matija Korvin daruje posjed svom sinu Ivanu Korvinu. Nakon njegove smrti posjed dolazi u vlasništvo Katarine Frankopanske. Od tada je Belec u posjedu niza gospodara među kojima su: Erdödy, Ratkajevi, Matačići, Brokunjevečki, Jurenici i Rukavine u 18. stoljeću. Nismo posjetili Belec-grad no dogovorili smo se da ćemo ga posjetiti po ljetu.

Crkva Marije Snježne

Belec-grad

Kad smo došli do crkve, dočeka nas je zvonar. Pustio nas je u crkvu i dopustio da ju razgledamo. Crkva Marije Snježne nastala je oko 1675. Župnik Đuro Dudić i grofica Elizabeta K.-Erdödy, vlasnica belečkog posjeda, potaknuti čudesnim ukazanjem Blažene Djevice Marije, podižu prvu kapelu posvećenu Mariji Snježnoj. Današnji oblik crkva dobiva između 1739. i

1741. godine, kada je pregrađena i povećana. Unutrašnjost crkve ispunjena je bogatim zidnim oslikom Ivana Krstitelja Rangera. Čuvena je i zbog 5 raskošnih baroknih oltara. Glavni oltar i dva pobočna oltara, oltar sv. Barbare i sv. Josipa, izgrađeni su 1743. godine. Crkva također ima prave barokne orgulje čiji zvuk možemo čuti svake nedjelje tijekom mise.

Nakon što smo otišli iz crkve, krenuli smo prema Batini uz potpun doživljaj prirode i životinja, te njihovih prirodnih staništa. Batina je selo u kojem živi oko 500-njak ljudi, vrlo blizu grada Zlatara. U Batini postoji dvorac u kojem

Dvorac Kiš

još i danas živi obitelj Kiš. Oni su poznata vlastelinska obitelj. Prije 50 godina su, kao najbogatija obitelj u okolici, posjedovali sve obližnje oranice. Dvorac je iznutra očuvan, ali izvana je prilično istrošen. Obitelj Kiš je vrlo draga i ljubazna. Rado su sa nama razgovarali i odgovarali na postavljena pitanja.

U Batini se nalaze dva raspela koja prikazuju Isusa i ukazuju na to da su stanovnici Batine veliki vjernici. Svi stanovnici bave se poljoprivredom, tako da se svakodnevno čuju zvukovi raznih poljoprivrednih strojeva. Ovdje se nalaze i ribnjaci koji svojom ljepotom privlače ljubitelje prirode.

Nakon napornog dana odlučili smo otići kućama te sljedećeg dana nastaviti izlet prema Varaždinu.

Zlačano sunce rasulo je svoje zrake iznad zelenih zagorskih bregova. Dan je bio prekrasan i kao stvoren za izlet. Okupili smo se i krenuli na put prema Varaždinu. Varaždin je bio glavni grad Hrvatske od 1767. do 1776. g., ali kada je izgorio u velikom požaru, glavnim gradom postao je Zagreb. Čim smo stigli u Varaždin posjetili smo katedralu koja je izgrađena u doba baroka. Nažalost, nisu nas pustili unutra pa nismo mogli fotografirati unutrašnjost katedrale. Posjetili smo i crkvu sv. Nikole, sasvim slučajno baš u vrijeme mise, tako da ni nju nismo fotografirali iznutra, jer nam je bilo neugodno.

Uz šetnju i druženje stigli smo i do velikog akumulacijskog jezera, popularno nazvanog „Varaždinsko more“. Na njemu je izgrađena hidroelektrana. Da nije bilo hladno, sigurno bismo neko vrijeme proveli plivajući u jezeru.

Nakon mora i pomisli na kupanje malo smo ogladnili, pa smo otišli na poznate varaždinske palačinke s čokoladom.

Punih želuca prošetali smo korzom koji je uvijek pun zbivanja. Posjetili smo i Vindiju i kušali njihov proizvod „Sir z bregov“.

Biti u Varaždinu, a ne otići na obalu rijeke Drave, bio bi veliki propust. S obale smo bacali kamenčiće u rijeku i radili „žabice“. Drava danas dijeli Čakovečku i Varaždinsku županiju.

Put nas dalje vodi do HNK-a, te starog grada Varaždina, gdje smo kratko zastali i odmorili svoje noge, umorne

od hodanja. Stari grad izgrađen je u 16. stoljeću. Na kraju smo posjetili jedno od najljepših groblja u Hrvatskoj, Varaždinsko groblje.

Na povratku smo iz vlaka vidjeli stadion NK Varteks. U vlaku smo, umorni od dva naporna dana, razmijenili razmišljanja i dojmove o izletu. Puno smo toga vidjeli i naučili i super smo se proveli.

Monika Bručić, Juraj Futač, Tajana Sambolić, Katarina Kurtanjek, Marko Eršeg, 1.a

Lepi je, lepí naš kraj

Putopis Lobar - Zlatar

sasvim obična nedjelja. Ljudi su uobičajene poslove. Jednu gospođu a iz nekoliko kuća su provirile Razgovarale smo, raspravljale o vrijeme. Već smo polagano koračale samom ulazu u šumu ugledale smo neumorno pokušava nekamo stići.

potrebno do prve stanice za odmor. Bila je to crkvice sv. Antuna. Umornim i sitnim koracima stigle smo do kapelice koja se nalazi ispred nje. Sjele smo i malo se odmorile. Nakon par minuta već smo bile pune energije i spremne za daljnje putovanje. Čekalo nas je još pola puta. Kroz krošnje gustoga drveća uspjele smo vidjeti cijelo Zagorje (ili smo mi samo tako mislile). U zraku se osjećao miris tek procvalih voćaka i cvijeća, uz svaki križ križnoga puta, koje su postavili lovci LD „Oštrc“ Zlatar.

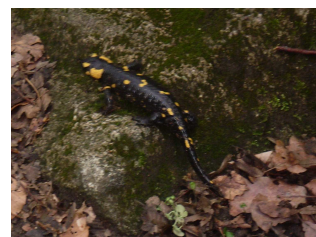
Prikupljale smo posljednje atome snage kako bismo nastavile put. S jedne strane nas je ohrabrivala spoznaja da se na vrhu nalazi crkva koju želimo posjetiti, a s druge nas je obeshrabrivala spoznaja da do nje treba stići. Međusobno smo se poticale i uspjele stići. Ugledale smo crkvu Majke Božje Gorske. Ta ogromna građevina iz kasne gotike činila nam se još ljepša i veličanstvenija nego inače. Nismo mogle ući jer je bila zatvorena, ali ispred nje su nastanku. Unutrašnjost kapele se čudotvorni Gospodin kip iz 15. st. djetetom u naručju. Naziv „gorska“ kojem se nalazi. Nigdje nije točno procjenjuje se da datira iz 14. st. zapisniku kanonska vizitacija 1639. starija. U ovoj kapeli pronađen je godine sa natpisom SVMME. On nalaz u hrvatskim krajevima. Dio propovjedaonice, dok se drugi čuva u atriju Arheološkog muzeja u Zagrebu. Uz crkvu pronađeni su i temelji najstarije crkve sagrađene u hrvatskoj, koja najvjerojatnije potječe iz 9. st. tome u prilog govori i usmena predaja koja i danas živi. Također se tvrdi da je današnja crkva izgrađena na temeljima stare crkve. Ovu teoriju potvrđuju i naknadno iskopani kameni ulomci s pleterom ornamentikom. Na jednom ulomku nalaze se inicijali: (...)O(?) SVAS (an)C(+A) M(aria), koji najvjerojatnije predstavljaju kraticu zaštitnice svetišta; svete Marije. Nakon mnoštvo informacija koje smo saznale jako nam se svidjela pjesma loborskog pjesnika Darka Rašaja i

Bila je topla, pomalo oblačna nedjelja i zubato sunce bilo je visoko na obzoru. Naša putopisna grupa sastala se na Trgu svete Ane u Loboru.

Krenule smo pješice k crkvi Majke Božje Gorske koja se nalazi visoko na brdu. Šetajući po asfaltu prikupljale smo snagu za uspinjanje po šumovitom puteljku. U Loboru je bila

obavljali svoje zatekle smo kako vješa rublje da bi se posušilo, znatiželjne duše kako bi vidjele tko to prolazi. različitim temama i usput zaboravile na po rosnoj, zelenoj travi prije puteljka. Na malog puža kako

Pošto smo imale fotoaparata, slikale smo ga i nastavile svoja put k Majci Božjoj. Malo nam je dosadilo pa smo upalile radio na mobitelu. Lagano, u ritmu glazbe penjale smo se po puteljku dok nas je oštro kamenje štipalo za noge, kroz tenisice. Na pola puta smo se tako prepale da smo skoro počele vrištati. Uspinjale smo se s nadom da ćemo čim prije stići kad je Tajana najednom počela vikati da je tu zmija.

Klecavim nogama prišle smo bliže da bi ustanovile da li je to stvarno zmija. Ugledale smo nešto dugo i tamno kako se miče. Kad smo htjele pobjeći glavom bez obzira, vidjele smo neke žute pjegice. Zaključile smo da je to samo mali, bezopasni gušter. Fotografirale smo ga kako se sunča na kamenu i nastavile put. Još nam je malo bilo

Crkva Majke Božje Gorske

izvješeni podaci o njezinom pripada kasnom baroku. Štuke koji pokazuje Bogorodicu s crkva je dobila po brežuljku na zapisano kada je nastala, ali Prvi put se službeno spominje u godine, ali je nesumnjivo puno staro hrvatski pleter iz 1076. predstavlja najsjeverniji takav pletera ugrađen je ispod

dogovorile smo se da ćemo je pročitati i vama kako bismo vam pokazale koliko Loborci vole svoj Lobar i svoju zaštitnicu Majku Božju.

Radosno smo se počele spuštati niz brežuljak. Bile smo pune poleta kao da nas je Majka Božja Gorska ohrabrila. Činilo nam se da smo puno brže stigle dolje nego gore. Pokraj lovačkog doma čule smo dva lovca kako razgovaraju da nešto treba napraviti u vezi križnoga puta i sjetile se da upravo riječ Lobar dolazi od latinske riječi „labor“ što znači raditi. Ljubazno smo ih pozdravile i nastavile put. Opet smo stigle na Trg svete Ane odakle smo i krenule. Mirnim korakom i pomalo iscrpljene krenule smo dalje.

Tamo se i nalazi Osnovna škola Franje Horvata Kiša, iza koje se trenutno gradi dvorana. Naše djevojke iz Lobora brzo su prepričavale dogodovštine i nestašluke

ne bi li nam dočarale svoje dane provedene u osnovnoj školi. Pričajući, nastavile smo put. Htjele smo ući u mlin gospodina Kunića, ali su nas prepali psi i ipak smo odustale od nauma. Prošle smo kroz konačno stigle u Vinipotok. poznajemo, ali i one koje ne nalazi i dom za starije krenule smo dalje iza sebe građevinu koja oduzima čekao dugo očekivani tiho razgovarajući o proteklim događajima. Malo kasnije smo čule kako nas netko doziva. Bio je to Natalijin tata. Ulovio je velikog amura oko 4,5 kg. Svima je to bio veliki doživljaj i svi smo uzbuđeno skakutali oko njega. Fotografirale smo se i tužno napustile bajere.

Loborsko Završje i Srele smo puno ljudi koje poznajemo. Tamo se osobe Lobargrad. Vesele, ostavivši veliku žutu dah. Na bajerima nas je odmor. Sjele smo u kućicu i odmarale umorne noge,

Krenule smo put Zlatara. Došle smo do Ladislavca. Tamo smo posjetile stari mlin. Od vlasnika smo saznale da je ta vodenica najstarija i jedina očuvana u Zagorju, a stara je 301. godinu. Prije pet godina

preživjela je težak požar. Vodenica je smještena na prikladnom zemljištu. Naime, oko njega teče potok s obje strane. Sagrađena je od 184 drvena stupa i 60 drvenih pipaca, a pri gradnji nisu uopće korišteni čavli. Na taj podatak smo se začudile, a u nos nam je ušao miris svježeg mljevenog žita. Zahvalile smo vlasniku i napustile vodenicu.

Brzo smo stigle u Zlatar. Na Trgu slobode najveću pozornost plijeni crkva Uznesenja blažene Djevice Marije. Ona je najprije bila kapelica, a središte župe ja bilo u Martinšćini. Kad se župa preselila iz Martinšćine, Zlatar se sve više razvijao, a 1992. je proglašen gradom. Zaobišle smo crkvu i iza nje ugledale Palaču Pravde koja se diči svojom veličinom, a sagrađena je 2000. godine. Nastavile smo šetati Zlatarom. Naišle smo na zgradu u kojoj se nalazi i naš „Radio Zlatar“ koji je prvi put počeo s emitiranjem davne 1992. g. Prisjećale smo se djetinjstva i školskih dana provedenih u Zlataru. Prva škola je otvorena 1842. g. s učiteljem Ladislavom Kutnjakom. Prepričavale smo svoje dogodovštine. Vrijeme je letjelo. Odlučile smo malo sjesti u našem parku. Opuštale smo se i dalje pričajući o raznim temama. Ptičice su veselo pjevale proljetnu pjesmu, a mi smo tu završile svoje putovanje.

Na goure

Buožja Majčica Gourska
na loborske pečinke kak golubica mira
z goure
je doletjela.

K Nje nas saki rade ide.
Ona nam srce grije
Dek nosiju nas teške noge
i k Goure nas s kamena na kamen
k majčinskem nosiju srcu.

Pri Majčice svoje bouš Gourske
tegabe svoje povedal
da Ona ti dušu olakša
kak tič bouš dime odletel
i blagoslov i mir dime donesel.

Darko Raškaj

Nikolina Rihtarić, Martina Cvetko, Mateja Vlahek, Danijela Varga,

Mateja Turčin, Tajana Jurki, Natalija Hubak, 1.a

Na putu prema uspjehu

Razgovarao sam sa svojim najboljim prijateljem i razrednim kolegom Markom Ležaićem

Datum i godina rođenja: **06.02.1991.**

Mjesto stanovanja: **Marija Bistrica**

Vrsta sporta: **Nanbudo**

Glazba koju slušaš: **Sve**

Naj-želja: **Postati svjetski prvak**

- Kada si počeo trenirati i da li je bilo naporno u početku?

Počeo sam trenirati sa 9 godina. Bilo je naporno, al sam se trudio i sad mi se taj trud vraća.

- Da li si ikada primio jači udarac?

Jesam, ali bol bi brzo prošla.

- Kako podnosiš poraze?

Podnosim ih dobro znajući da moram ispraviti greške i više trenirati. Najviše mi pomaže trenerica Edija Redžić i imam veliku podršku mojih roditelja i naravno prijatelja. To mi puno znači.

- Nedavno si postao državni prvak u juniorskoj kategoriji. Kakav je to osjećaj?

Mogu vam reći da se osjećam predobro. Osvojio sam prvo mjesto u katama (borba sa zamišljenim protivnikom) i u stvarnim borbama. Bilo je teško jer je konkurencija bila velika, ali sam se potrudio i postigao dobre rezultate.

- Do kojeg pojasa si došao?

Položio sam za crni pojas, no treba još mnogo upornosti i truda da dođem do „najjačeg“ pojasa, a to je crveni.

- Tko ti je uzor?

Iskreno, nemam uzora.

- Kako uspijevaš uskladiti sve te obaveze?
Teško, ali pokušavam sve nekako uskladiti. Naravno, imam manje slobodnog vremena no, ako želim nešto postići, trebam nešto i žrtvovati.

- Kada si osvojio prvu medalju? Koliko imaš medalja?

Prvu medalju sam osvojio sa 12 godina, a sveukupno imam 28 medalja (14 zlatnih, 4 srebrne i 10 brončanih), 6 pehara, 3 priznanja za sportske dosege i ove godine u prvom mjesecu sam dobio priznanje od općine Marija Bistrica za najboljeg sportaša godine.

- Ovo pitanje zanima puno cura: Imaš li curu?

Nemam. Slobodan sam.....

- Da li imaš puno prijatelja?

Naravno da imam.

- Sa kojim uspjehom prolaziš u školi?

Na putu prema uspjehu

Prolazim sa vrlo dobrim uspjehom i jako sam zadovoljan time.

- Da li se nanbudom namjeravaš baviti u budućnosti ili...?

Naravno da se namjeravam time baviti i u budućnosti, no vidjet ću dali ću imati dovoljno vremena da ispunim sve obaveze.

- Da li ima još nešto što bi bilo važno da znamo?

Član sam Hrvatske reprezentacije i 15. 03. sam bio na svjetskom prvenstvu u Milanu, te sam osvojio treće mjesto, a 20. 04. sam bio na državnom prvenstvu u Zagrebu i osvojio drugo mjesto.

Tomislav Prugovečki, 3.A

Marija Jelečki, nogometašica Dinama

- Ukratko se predstavi...

Ja sam Marija Jelečki, imam 16 godina, idem u 2.A razred.

- Tvoj omiljeni hobi je nogomet, nije li to pomalo čudno s obzirom da si cura?

Pa da, gotovo svakome, kome kažem da treniram nogomet, to je čudno (posebno dečkima). Meni je to sasvim normalno, nogomet je sport kao i svaki drugi, ali ja ga najviše volim.

- Kako su to prihvatili tvoji prijatelji i kolege iz razreda? Oni su to odlično prihvatili i podržavaju me u tome. Ponekad me zezaju, ne zlonamjerno. Uglavnom, drago im je da imaju nogometašicu u razredu.. ☺

- Opiši svoj početak bavljenja nogometom?

Nogomet igram još otkada sam prohodala. Kako u mojem susjedstvu nije bilo cura za taj sport, igrala sam ga s „dečkima z brega“ i tako ga zavoljela. Nakon toga trenirala sam za ženski klub u Mariji Bistrici.

- Gdje sada igraš?

Sada igram u ženskom nogometnom klubu Dinamo-Maksimir.

- Koliko često imaš treninge?

Treninge imam 4 puta tjedno.

- Kako uspijevaš treninge uskladiti sa školskim obavezama?

Za sada to dosta dobro usklađujem. Ponekad mi je teško, posebice kad se ne stignem odmoriti i ostane mi vrlo malo vremena za učenje, ali trudim se.

- Imaš li uopće slobodnog vremena? Opiši kako ti izgleda jedan dan.

Slobodnog vremena imam vrlo malo. Dan mi izgleda otprilike ovako: buđenje u 6, idem u školu, dođem doma, malo se odmorim, idem na trening, kući se vraćam navečer oko 8-9 h.

- Popuštaju li ti ikada profesori u školi zbog toga, npr. da ne moraš odgovarati taj dan ili pisati test?

Mislím da mi ne popuštaju, ali ja to ni ne tražim od njih. Mnogi profesori ni ne znaju da treniram nogomet. Ponekad mi uspije da se nekako izvučem, ali tako je kod svakoga od nas.

- I za kraj, hoće li Dinamo biti prvi ove godine?

Na ovo pitanje se zna odgovor: NARAVNO!!!

Tomislav Prugovečki, 3.A

Na putu prema uspjehu

Mladost provedena u nogometu

Kad mi je bilo 7 godina, prvi puta sam imao priliku zaigrati za neki nogometni klub. To je bio Nk „Sloga“. Do toga trenutka ganjao sam loptu po livadama kao i svi moji prijatelji, pa je to za mene bilo nešto novo i ispunjavalo me radošću i

zadovoljstvom.

Mnogobrojni treninzi i druženja s loptom doveli su me do jedne stepenice više. Dobio sam priliku da počnem igrati u NK „Varteks“. Pošto sam još bio dijete za mene je to bila samo jedna vrsta zabave.

Kako je vrijeme odmicalo, mnogi su govorili da imam velike šanse da postanem profesionalni nogometaš. Ti

komentari tada mi nisu mnogo značili, ali s

vremenom sam shvatio da to više nije zabava, već da cijela stvar prelazi u obavezu. Tada su uslijedila odricanja. Odrekao sam se mnogih izlazaka s prijateljima i svih ostalih stvari koje mladi vole raditi u slobodno vrijeme. Često sam izostajao iz škole. Prihvatio sam to, jer sam shvatio da je „Varteks“ ozbiljan klub, da sam tamo

naučio mnogo o nogometu, upoznao puno divnih ljudi, proputovao cijelu Hrvatsku i pola Europe.

Mnogo je mukotrpnih treninga trebalo da konačno dobijem pravu šansu: **da zaigram za seniorsku ekipu „Varteksa“**. Mome veselju nije bilo kraja jer, kao što svi znamo, san je svakog mladog nogometaša da zaigra za „prvu momčad“. Nadam se da ću dokazati svoju kvalitetu i postati standardni igrač seniorske momčadi.

Želio bih se, na neki način, odužiti svim divnim ljudima, trenerima, profesorima u školi, koji su mi bili velika podrška u svemu i pomagali mi svih ovih godina. Naravno, tu su i moji roditelji koji su mi bili i još su uvijek najveća potpora. Smatram da je najbolji način da im se odužim dobra igra.

Na kraju, jedino još mogu reći: "Hvala svima koji su me podržali."

©. Beć Luka Zovko (Cibalia) u borbi za loptu s Nikolom Tkalčićem

Nikola Tkalčić, 4.a

Na putu prema uspjehu

Marko Vukes, pjevač amater ili profesionalac?

- S koliko godina si počeo pjevati i tko je otkrio da si talentiran za pjevanje?

Pjevati sam počeo pjevati sa 7 god. Moj talent za glazbu otkrili su mi roditelji.

- Gdje si imao prvi ozbiljan nastup?

U Mariji Gorici na susretu pjevača i osvojio sam nagradu Prvi pljesak publike.

- Kada si napisao svoju prvu pjesmu?

Svoju prvu pjesmu sam napisao sa 13 god

- Reci nam neke svoje pjesme i koja ti je najdraža?

„Ja idem dalje“, „ Ne laži dušo“, „ Piši mi“, „ Kaži mi crna žena“, itd... hm... Najdraža? Pa sve su mi drage, ali „Piši mi“ mi je ipak najdraža.

- Kakav je osjećaj biti pjevač?

Super osjećaj, pogotovo kada ti ljudi plješću i bodre te... Uživam u tome ...

- Na kojim si festivalima nastupao?

Nastupao sam u M. Gorici, zatim u Oroslavlju na Oro-noti, na Kaj festivalu u Krapini i moje najveće postignuće sa kojim se ponosim, nastup na Mef-u u Čakovcu. Na njemu su prisustvovali mnogi poznati hrvatski i inozemni pjevači. Osim toga nastupao sam i na nekim manifestacijama.

- Kako uspijevaš uskladiti školu, prijatelje, band...?

Stignem sve, čak mi ostane i nešto slobodnog vremena.

- Da li te profesori u školi gledaju drugačije sad kad si poznat?

Pa možda malo, ali to ne mijenja njihove kriterije u ocjenjivanju.

- Što najviše mrziš kod ljudi?

Kada vidim da netko laže, a to ne želi priznati...

- Imaš li brata, sestru?

Imam stariju sestru koja mi je najbolja prijateljica i podupire me u svemu.

- Imaš li curu?

Nemam, slobodan sam...

- Tip cure...

Da se po karakteru podudaramo i da me podržava u mojim ciljevima.

- S kim i gdje najčešće izlaziš?

Tjedno se najčešće nalazim sa frendovima iz škole, izlazimo po bircevima, a subotama najčešće sviram.

- Koju muziku slušaš?

Sve... Nisam onaj koji dijeli muziku na dobru i lošu. Za mene je muzika umjetnost...

- Tvoja najveća želja.

Da uspijem na tom putu kojim sam krenuo...

- Tko ti je najveća podrška u životu i tko ti je idol u pjevanju?

Najveća podrška su mi obitelj, vjera i prijatelji, a nemam nekih posebnih idola. Glazbena scena ima jako kvalitetnih glazbenika. Osobito mi se sviđa Sting..

- Osim što pjevaš, da li sviraš koji instrument?

Da, sviram bubnjeve. Od svih instrumenata koje sam svirao bubnjevi su najzanimljiviji.

- I za kraj, imaš li kakav savjet za mlade talentirane ...

Ako nešto želiš i voliš i vidiš se u tome, kreni tim putem bez obzira na prepreke...

Tomislav Prugovečki, 3.a

Na putu prema uspjehu

Miroslav Vrlec- Vrga, bubnjar iz konjščanske rock grupe Dženitalije

- Sviraš bubnjeve. Kako dugo?

Već tri godine, ali sve brzo prolazi kad nešto učiš i pokušavaš u tome biti što bolji.

- Zašto baš bubnjevi, i tko je na tebe kao na bubnjara najviše utjecao?

Bubnjeve sam počeo svirati jer sam mislio da je bubnjeve najlakše naučiti svirati. Kao i u većini svojih razmišljanja, bio sam u krivu (smijeh). Potrebno je naučiti mnogo ritmova, držanje istog ritma, izmjene različitih ritmova i slično, a potrebna je i poprilična tjelesna spremnost za sviranje rock glazbe na bubnjevima.

Trenutni uzori su mi Lars Urlich iz Metallice i Mike Portnoy iz Dream Theatra, no prvi uzor mi je bio Pišta iz 4 Asa.

- Reci nešto o bendu u kojem sviraš.

Sviram u bendu Dženitalije. Bend se nekad zvao Process, ali Dino i Štef su ga napustili. Bila je to velika promjena u bandu, pa smo, zbog toga, promijenili i ime. Od prve postave ostali smo Veljo (solo gitara), Ćido (bas gitara) i ja, a pridružili su nam se Emil kao vokal i ritam gitara i Tina na klavijaturama.

- Savjeti za bubnjare-početnike?

Ne kupujte skupu opremu na početku, jer ona početnicima zbilja ne treba. Ne odustajte, ako vam držanje nekog ritma ne uspije „od prve ili druge“ i, najvažnije od svega, naprosto se morate „zaljubiti“ u vaš instrument, te mu posvetiti što više vremena i pažnje. Još jedna važna stvar: „vjerujte u sebe“, bez toga ne uspijeva baš ništa, pa ni bubnjanje.

Miroslav Vrlec, 2.a

Dok plešemo u KUD-u „Lovro Ježek“, ozbiljno radimo, ali se i zabavljamo

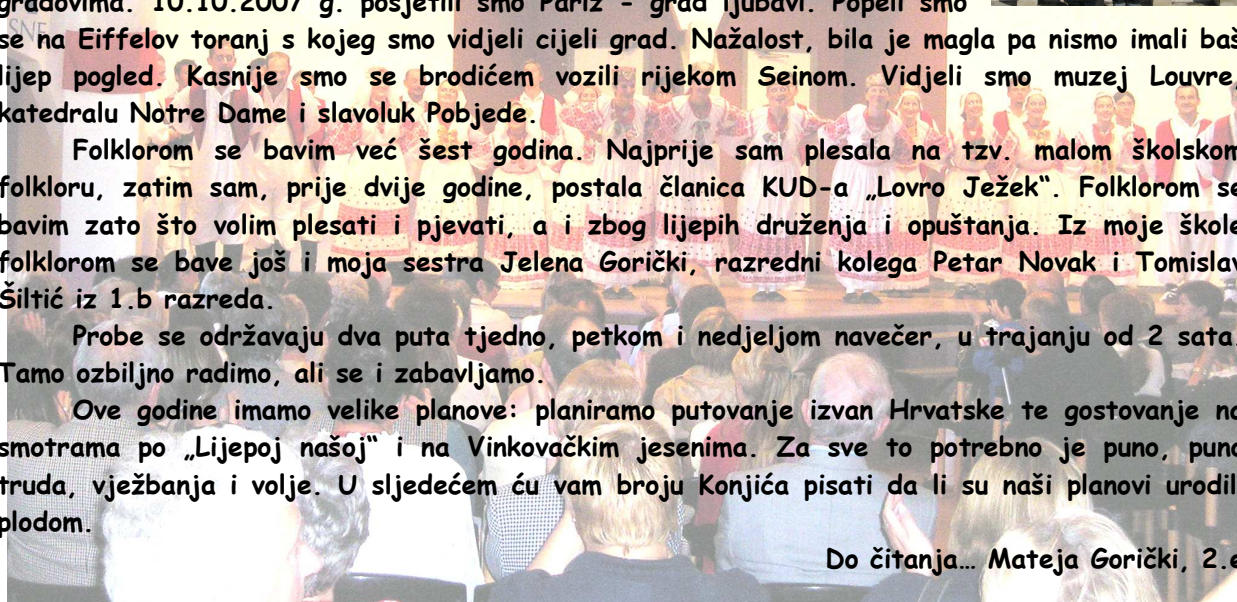
KUD „Lovro Ježek“ osnovano je 1974.godine. Danas ima oko 40 članova folklorne sekcije, 50 članova limene glazbe, oko 20-tak članica zbora, te tamburašku sekciju. I ja sam ponosni član tog društva. Putovali smo i nastupali diljem „Lijepe naše“, ali i u drugim zemljama Europe. Prošle smo godine bili gosti na Desetim danima hrvatske kulture u Francuskoj. Tamo smo boravili 10 dana. Bili smo smješteni u malom gradiću Coucy le Chateau, gdje smo spavali kod domaćina koji su nas udomili i za nas se brinuli 10-tak dana. Imali smo četiri nastupa u okolnim gradovima. 10.10.2007 g. posjetili smo Pariz - grad ljubavi. Popeli smo se na Eiffelov toranj s kojeg smo vidjeli cijeli grad. Nažalost, bila je magla pa nismo imali baš lijep pogled. Kasnije smo se brodićem vozili rijekom Seinom. Vidjeli smo muzej Louvre, katedralu Notre Dame i slavoluk Pobjede.

Folklorom se bavim već šest godina. Najprije sam plesala na tzv. malom školskom folkloru, zatim sam, prije dvije godine, postala članica KUD-a „Lovro Ježek“. Folklorom se bavim zato što volim plesati i pjevati, a i zbog lijepih druženja i opuštanja. Iz moje škole folklorom se bave još i moja sestra Jelena Gorički, razredni kolega Petar Novak i Tomislav Šiltić iz 1.b razreda.

Probe se održavaju dva puta tjedno, petkom i nedjeljom navečer, u trajanju od 2 sata. Tamo ozbiljno radimo, ali se i zabavljamo.

Ove godine imamo velike planove: planiramo putovanje izvan Hrvatske te gostovanje na smotrama po „Lijepoj našoj“ i na Vinkovačkim jesenima. Za sve to potrebno je puno, puno truda, vježbanja i volje. U sljedećem ću vam broju Konjića pisati da li su naši planovi urodili plodom.

Do čitanja... Mateja Gorički, 2.e

Na putu prema uspjehu

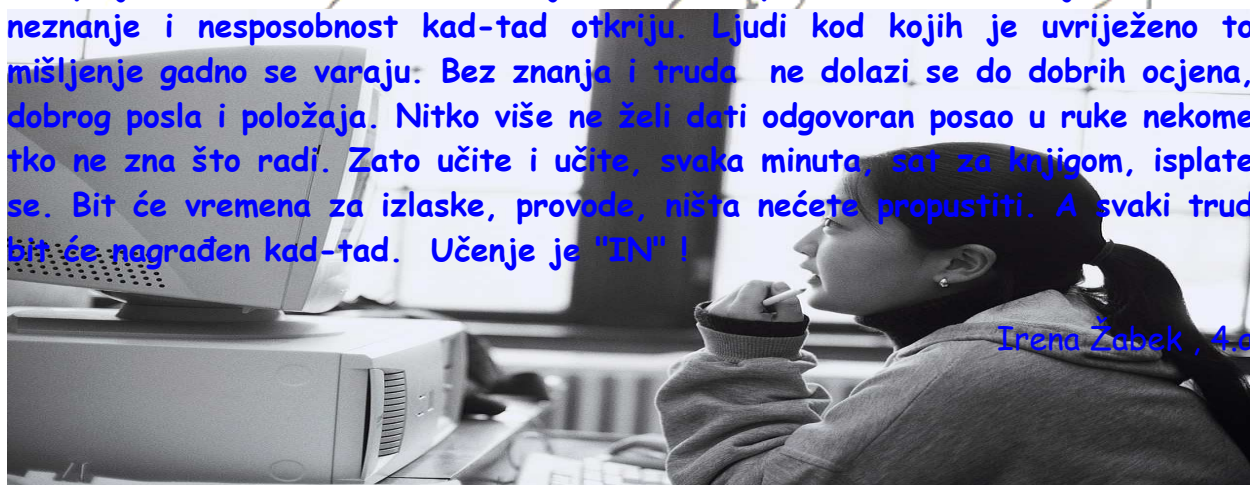
Učenje je "IN"!

Mnogi učenici školu shvaćaju olako. Tek na kraju svog školovanja uvide svoje pogreške. Šteta je da ti učenici, koji imaju talenta za neke predmete, ne iskoriste te talente. Znanje je moć. Sredstvo dolaženja do željenog cilja. Vrijedi biti uporan i marljiv, jer svaki trud se nagradi.

Smatram da je važno stjecati nova znanja te ne učiti za školu, nego za život. Mnogi mladi su skloni alkoholu i drogama i uludo troše svoje dragocjeno vrijeme. S godinama će i požaliti. Loš posao ili biti nezaposlen ne zvuči baš primamljivo. Takva sudbina čeka mnoge koji smatraju školovanje nepotrebnim, a marljiv rad lošim.

Kao učenica s odličnim uspjehom smatram da vrijeme koje trošim na učenje nije potrošeno uzaludno. Nisam pod stresom zbog učenja i imam vremena za izlaske i druženje s prijateljima. Mnogi smatraju da dobri učenici nemaju vremena za izlaske i prijatelje. Varaju se! Bitno je da se vrijeme dobro organizira i redovito uči. Zašto dolaziti nepripremljen na sat, dobivati loše ocjene i biti stalno pod stresom kad se može i bez toga. Loše i negativne ocjene se ne isplate. Popravci, padanje razreda, zašto bismo si to priuštili? Ako barem malo zapnete, isplatit će se. Dovoljno je pozorno na satu slušati, to je već pola puta do uspjeha. Jedna od nagrada bit će slobodni i rasterećeni praznici i lakši upis na željeni fakultet. Nadam se da ću se upisati na ekonomski fakultet. Pripremam se i dodatno obrazujem jer smatram da ono što učimo u školi nije dovoljno da se prođe prijamni ispit. Treba raditi sam, nitko vam ne može uliti znanje u glavu ili stvoriti neku vještinu. Razvila sam pozitivan stav prema učenju. Ne smatram učenje mučenjem, nego sredstvom kojim se dolazi do željenog cilja.

S godinama ljudi postaju svjesni važnosti školovanja i žale zbog propuštenog. Kod mnogih, nažalost, još uvijek postoji mišljenje da se može do dobrih ocjena, a kasnije do dobrog posla i položaja, doći „kraćim“ putem, varanjem, korupcijom i sličnim načinima. Čovjek se može pretvarati neko vrijeme, ali se neznanje i nesposobnost kad-tad otkriju. Ljudi kod kojih je uvriježeno to mišljenje gadno se varaju. Bez znanja i truda ne dolazi se do dobrih ocjena, dobrog posla i položaja. Nitko više ne želi dati odgovoran posao u ruke nekome tko ne zna što radi. Zato učite i učite, svaka minuta, sat za knjigom, isplate se. Bit će vremena za izlaske, provode, ništa nećete propustiti. A svaki trud bit će nagrađen kad-tad. Učenje je "IN"!

Irena Žabek, 4.a

Lidrano 2008.

Napokon prvi

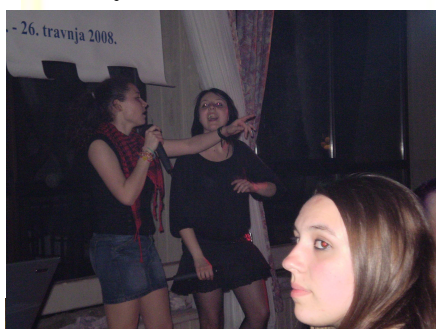
Dramska grupa Srednje škole Konjščina već godinama sudjeluje na smotrama LiDraNo. Drago nam je da je i naša generacija postala dio te tradicije. Prošlih godina nastupili smo s kratkim dramskim igrama na kajkavskom dijalektu, ali nam je državna smotra izmicala za dlaku. Ove godine čvrsto smo odlučili napasti sam vrh. To nam je uspjelo 3. 3. 2008.

u Krapini gdje smo osvojili prvo mjesto. Ali to nije bilo dovoljno za državno natjecanje jer smo morali proći i regionalne kvalifikacije. Svakodnevno smo otvarali internetske stranice Ministarstva i gotovo da nismo vjerovali kad smo pročitali da smo najbolji među izvrsnima i da se moramo uputiti na državne susrete u Dubrovnik. „Priprema za LiDraNo u našoj školi“, to je ime

ovogodišnjeg projekta, dobila je male izmjene. Uvježbavali smo je do savršenstva jer nije šala nastupati u Kazalištu Marina Držića i to u ovoj „Držićevoj godini“. Prvi puta smo nastupili u pravom kazalištu. Nismo znali da će to izazvati gomilu problema. Vrijeme za probu određeno je minutnom preciznošću, scena je zatrpana mnoštvom rekvizita pa je umijeće proći njome bez slomljene noge, našu scenu morali smo nositi kroz grad dok su nas turisti začuđeno gledali i u uzbuđenju smo zaboravili da svatko od nas brine o svojim „rekvizitima“ pa je smotani Tomić došao na nastup bez jedinog potrošnog rekvizita - sendviča.

Na kraju smo ipak doznali da smo „originalni, da apsolutno vladamo scenom, da smo svima pokazali kako se dobro može raditi i u strukovnim školama, da smo pravilno iznijansirali govor likova, da smo dinamični, i da nas se gleda sa zadovoljstvom“...

Ta nas je ocjena nadahnula za mnogo šta: odlazak u obilazak zidina i muzeja u Dubrovniku, posjet Meštrovićevom mauzoleju u Cavtatu, ispijanje kave na obali rijeke Ljute u Konavlima, a naročito smo se veselili nastupu na karaokama gdje smo pjevali, pjevali i pjevali najglasnije, najveselije i, naravno, najbolje. Ipak, s nostalgijom se sjećamo kolega koji su grupu napustili nakon završetka školovanja i koji su nas svojim primjerom potakli da glumimo i da budemo uporni.

Željeli bismo još dodati: LiDraNo je i slijedeće godine.

U predstavi sudjelovali: Klarić Nikola 3.b, Šipak Ivan 3.b, Drnetić Darko 2.d, Grzelja Nikola 3.d, Benković Danijel 3.d, Tomić Damir 3.d, Kudelić Mateja 1.a, Varga Danijela 1.a, Trcak Ivana 1.a, Gregorić Ida 1.a

Mentor: Biserka Jelečanin Uzelac.

Ani

Nedaleko od sela, na jednom brijegu pokrivenom cvjetnim pokrivačem stoji kućica. U kućici žive tri osobe: majka Zora, sin Ani i Kći Tana. Jak šum vjetra probudio je Anija, smeđokosog dječaka. Obukao se i krenuo se igrati ispred kuće. No, majka ga je nježnim glasom upitala:

- Kamo si pošao? Vani je oluja!

Kiša je lijevala k'o „iz kabla“. Bilo je to pravo jesensko nevrjeme.

- Na igru s prijateljima, ispred kuće. - rekao je glasno i pospano.

- Ne možeš sad na igru, pričekaj da se Tana probudi. Zajedno doručkujte pa ćete se ići igrati ako prestane oluja. - rekla je majka.

- Ali je se ne želim igrati sa svojom sestrom! Ona je jednostavno još premala da se igra sa mnom i s mojim prijateljima. Tek su joj četiri godine! - tvrdio je Ani.

Tako su se Ani i majka počeli prepirati. Nakon nekog vremena začulo se kucanje na vratima. Majka je otvorila vrata. Ispred vrata stajao je Dino, Anijev prijatelj.

Glasno je upitao:

- Gdje je Ani, zar se on neće doći igrati?

Majka mu je odgovorila:

- Ani je danas u kazni!

Ani je to čuo i dojurio iz kuhinje s jabukom u ruci.

- Zašto sam ja danas u kazni, što sam učinio? - upitao je.

- U kazni si zato što svoju sestru ne želiš povesti na igru. -

odgovorila je majka ravnodušnim tonom.

Dino je otišao, a Ani i majka su popričali o Anijevom ponašanju. Ani se prisjetio kako mu Tana u mnogim situacijama „pokriva leđa“. Jednog ljeta Ani se loptom igrao u kući. Majka ga je nekoliko puta opomenula da se ne lopta u kući već da se ide loptati u dvorište. U vitrini, u predsoblju stajale su unikatne vaze koje je majka sakupljala. To joj je bio hobi. Majka je vazama posvećivala mnogo pozornosti, redovito je brisala prašinu sa njih, slagala ih. Ani nije poslušao i nastavio je igru loptom u kući. Majka je otišla u dućan, a Ani i Tana ostali su sami. Tana je iz sobe uzela svoje igračke i otišla se igrati u kuhinju, dok je Ani i dalje napucavao loptu u predsoblju.

Rekao je Tani :

- Pogledaj što mogu! Mogu loptu puknuti kao Niko Kranjčar.

Nije do kraja uspio izgovoriti te riječi, a već su krhotine prekrile pod. Ani je protrnuo. Tana je dotrčala iz kuhinje.

- Što se dogodilo? - upitala je zabrinuto.

- Slika govori više od riječi. - rekao je Ani i pokazao razbijene vaze na podu.

Počeo je plakati jer je znao da ga majka nakon ovoga neće pustiti na trening. Kad se majka vratila, bila je ljuta što su vaze bile razbijene. No, kad je Tana rekla da je ona to učinila i da joj je jako žao, majka se smekšala i oprostila joj. Ani je shvatio da je Tana svu krivnju preuzela na sebe. Nakon prisjećanja na taj događaj, Aniju je bilo žao što svoju sestru nije pričekao i poveo je na igru s prijateljima. Od toga dana Ani svoju sestru uvijek vodi sa sobom na igru, iako ona ima samo četiri godine! Odlučio je ne praviti razliku među ljudima po tome koliko oni imaju godina i jesu li muškog ili ženskog roda.

Tatjana Hunjak, 2.a

Du ju spik...? Šprehen zi...?

Što smo dosada naučili na satovima njemačkog?

Učimo njemački jezik od početka ove školske godine i evo što znamo:

- predstaviti se i reći nešto o sebi:

Monika:

Ich bin Monika Bručić.

Ich wohne in Grtovec.

Ich gehe in Schule mit Nikolina.

Deutsch ist mein Lieblingsfach und Nikolinas auch.

Nikolina:

Ich heiße Nikolina Kruhak.

Ich wohne in Konjščina.

Ich gehe in Schule und meine Schule ist in Konjščina.

Ich heiße Davor.
Wie heißt du?

- postaviti drugima pitanja:

Wie heißt du?

Wie geht' s?

Magst du Deutsch?

Lernst du gern?

Was ist los?

Wo wohnst du?

Ich heiße
Mirko.

Was ist das?

Hast du Bruder oder Schwester?

Bist du gut in Deutsch?

Kannst du Gitarre spielen?

Poznajemo također imena nekih životinja i dana u tjednu!

MASCULINUM

der Bär - medvjed

der Löwe - lav

der Tiger - tigar

FEMININUM

die Ratte - štakor

die Schlange - zmija

NEUTRUM

das Kamel - deva

das Pferd - konj

das Elefant - slon

am Montag - u ponedjeljak; am Dienstag - u utorak; am Mittwoch - u srijedu; am Donnerstag - u četvrtak; am Freitag - u petak; am Samstag - u subotu; am Sonntag - u nedjelju

Nikolina Kruhak i Monika Bručić, 1.a

Wie kleiden sich Jungs und Mädchen in meiner Schule

Der Stil ist für Jugendliche sehr wichtig. Jugendliche wollen die Sachen anhaben, die überall getragen werden. Aber, natürlich kann der Stil verschieden sein. Jeder hat sein Vorbild und jeder kleidet sich nach dem Vorbild.

Manche wollen auffallen. Das ist manchmal nicht in Ordnung, weil es sehr wichtig ist, dass wir auf Äußeres achten. Aber, wir können nicht jedem recht machen, oder?

Jemandem gefällt es, jemandem nicht. Und man sagt etwas dazu, nur wenn man gut befreundet ist. Trotzdem, am wichtigsten ist es, dass wir uns gut fühlen.

Lesehilfe

sich kleiden

überall getragen werden

nach dem Vorbild

auffallen

auf Äußeres achten

befreundet sein

sich fühlen

odijevati se

svuda se nosi

po uzoru na

„upadati u oči“

paziti na vanjštinu

biti prijatelj nekome

osjećati se

Marina Horvat, Suzana Bevetek-Đopar, 2.a

Du ju spik...? Šprehen zi...?

LERNEN UND SCHULE - langweilig oder interessant?

Interessant

- neue Lektion lernen
- Spass machen (in der Stunde)
- Blödsinn machen
- am interessantesten ist, wenn es klingelt

Langweilig

- in Ruhe, in der Stunde sitzen
- alte Lektion wiederholen
- wenn wir zuviel schreiben
- Lehrerin mag keinen Spass in der Stunde, dann bekommen wir schlechte Note

Marijo Perak , Dominik Sremec, 3.c

Some thoughts on this school

I'm 2nd student in Konjščina High School. In my school, every teacher is a good Teacher and not all students are good students, including me as well.

Students' studying styles are very strange - during the week or month, we don't study at all, but when the exams come, we become the hardest working class in the universe. (Of course, I'm speaking in the name of most of them.)

As for teachers, I don't have anything bad to say. Our teachers are not the best in the Country, but they are doing the best they can. That's what I'm sure of.

What do I like about this school? Nothing, actually, which reminds me of a Metallica song „Sad but true“. It's not that school stinks or anything, I just don't feel here.

Although school can't hurt us. School has and will have a huge influence on my life. A finished high school gives me whole lot of opportunities, including going college and that's what I'm planning to do - finish high school and go to Faculty of Civil Engineering.

Till then I'm staying school college in Konjščina - nothing more, nothing less.

Prijevod:

Nekoliko misli o ovoj školi

Učenik sam drugog razreda SŠ Konjščina. U ovoj školi, svaki nastavnik je dobar nastavnik, ali nisu svi učenici dobri učenici, uključujući mene.

Načini učenja su nam vrlo čudni - tjednima ili mjesecima uopće ne učimo, ali kada dođu ispiti, postajemo najmarljiviji razred u svemiru (naravno, govorim u ime većine učenika).

Što se tiče nastavnika ne mogu reći ništa loše. Nisu najbolji u državi, ali daju sve od sebe. U to sam siguran.

Što volim u vezi sa ovom školom? U stvari, ništa posebno. To me podsjeća na pjesmu Metallice „Tužno ali istinito“. Nije da škola ne valja ili tako nešto, jednostavno se „nisam našao“ ovdje.

Bilo kako bilo, škola nam ne može štetiti. Ima i imat će ogromni utjecaj na moj život. Završena srednja škola pruža mi mnoge mogućnosti, uključujući odlazak na fakultet, što i namjeravam učiniti - završiti školu i upisati Građevinski fakultet.

Do tada sam učenik SŠ Konjščina - ništa više, ništa manje.

by Branimir Vrlec, 2.a

Du ju spik...? Šprehen zi...?

How to improve your memory? (Kako poboljšati pamćenje?)

Everyone can improve their memory if they want to. Here are some tips. All of them are helpful, but none of them can make your memory 100% perfect.

- ✚ Try to use new information immediately. For example, if you meet someone who says „Hi! I am Carlos,“ don't just say „Hello.“ Repeat the persons name. Say „Hello, Carlos.“
- ✚ If you have a remember something that's big, break it into smaller sections. For example, it's hard to memorise 109244153. But if you break it into three sections - 109/ 244/ 153 - it becomes easier.
- ✚ Always review information. If you bring things you've learned back to your mind, they become more memorable. For example, before you go to sleep it's a good idea to remind yourself of the new things you learned that day. They'll be easier to remember the next day.
- ✚ Relaks - nothing is easy to learn if you're stressed.
- ✚ Above all, never tell yourself that you have a bad memory. You can always do something to help improve your memory, and everyone's memory gets better if they use it often enough.

Nikolina Rihtarić, 1.a

ARE YOU REALLY HONEST? Try our questionnaire - and tell the truth!

1. if you bought something, and the shop assistant gave you too much change by mistake, would you:
 - a pick up the money and leave the shop with a smile?
 - b tell the shop assistant that they had made a mistake?
 - c take it and put it in a charity box?
2. Imagine you received an email by mistake that was really for a friend of yours. Would you:
 - a read it and delete it-you thought it wasn't?
 - b read it and then send it to the right person?
 - c not read it, and immediately send it back to the writer?
3. Suppose you were doing an examination, and there was a question you weren't sure about but you could see what the person next to you was writing. Would you:
 - a look a little bit, just to help you think more clearly?
 - b copy their answer, but change it a little?
 - c not look, and do your best to answer it yourself?
4. Say a friend lent you a CD, and you really liked it. When your friend asked for it back, would you:
 - a say „What VD?“
 - b get it, and give it back immediately?
 - c tell them you hadn't listened to it yet, and ask to keep it longer?
5. If you had a really important party to go to but couldn't afford anything new to wear. Would you:
 - a buy something from a shop and take it back after the party?
 - b ask your brother or sister to lend you something?
 - c take something from your brother's or sister's room?

Less den 8 points

You aren't really very honest. Do your friends lend you things? Probably not. maybe you should ask yourself why.

13 - 8 points

You're often honest. You are the type of person who doesn't want to hurt their friends, so maybe you sometimes lie to be kind.

More than 13 points

Well done - you're perfect! But be careful you don't hurt your friends by being too honest.

Scores for answers:

1. a - 0, b - 4, c - 2
2. a - 0, b - 2, c - 4
3. a - 0, b - 2, c - 4
4. a - 0, b - 4, c - 2
5. a - 0, b - 4, c - 2

Sandra Prugovečki 1.a

Ja u ? vjerujem

Kako društvo utječe na mlade ?

U današnje vrijeme društvo ima najveći utjecaj na mlade. Svi se žele uklopiti u neku grupu, osjećati se prihvaćenima. Većina teži društvu kojem je glavni cilj biti popularan. Pravila društva postaju važnija od stvari i osoba koje volimo. Danas nisi popularan ako ne konzumiraš alkohol, cigarete ili drogu. Nisi popularan, ako u roditeljima vidiš prijatelje, ako posjećuješ crkvu, ako ti je škola na prvom mjestu. Na sreću, svi ne gledaju jednako na popularnost. Ja sam uspjela pronaći društvo koje možda nije popularno, ali je vrijedno poštovanja. Nama je, od toga kako postati „in“, mnogo važnije baviti se stvarima koje volimo, stvoriti prioritete, zadani cilj koji želimo postići. Iako nas društvo „popularnih“ ismijava, imamo hrabrosti ostati na svome putu. Sigurni smo u vrijednost našeg izbora.

Marina Horvat, 2.a

Mladi bez vlastitih stavova i razmišljanja povodljivi su za tzv. „modernim“ načinom života, a nisu svjesni rizika i opasnosti kojima su izloženi. Na njihovu nerealnu sliku života utječu serije, filmovi i igrice pune nasilja u kojima se bodovi osvajaju ubijanjem ljudi, rušenjem. Popularno je biti mlad, lijep, uvijek u centru pažnje, opijati se, pušiti, psovati i omalovažavati one koji to nisu. Za takvo ponašanje mladih odgovorni su i njihovi roditelji koji im sve dopuštaju, kupuju nepotrebne i skupe stvari. Time se žele iskupiti jer im ubrzani način života ne pruža mogućnost da više vremena provode sa svojom djecom. Materijalne stvari tako postaju pokazatelji osobne vrijednosti dok se gubi istinski smisao života. Smatram da bi roditelji djecu trebali učiti poštenju, ljubavi, slozi i dobrim djelima. Ako u svoju djecu ulažu samo materijalne stvari, ne bi se smjeli čuditi kada zauzvrat dobivaju prijezir i odbacivanje.

Sanja Mrnjavac, 2.a

Što sam naučio na satovima vjeronauka

Kroz dvanaest godina pohađanja nastave vjeronauka utvrdio sam znanje o svojoj vjeri. No, nismo naučili samo to. Naučili smo poštivati i druge vjere i religije. Naučili smo razmišljati o temama i pitanjima važnima za nas same. Donositi samostalno zaključke što je dobro, a što nije.

Iako nisam bio na svakom satu i nisam uvijek bio posebno pažljiv, naučio sam da je važno voljeti se, brinuti jedni o drugima, opraštati. Shvatili smo da je svaki vjernik dio Crkve, da vjera u Boga potiče na dobrotu... Puno smo toga naučili, ali kuda bismo došli kada bismo sve to primjenjivali? Došli bismo do ljepšeg svijeta, ugodnijeg života. Bilo bi manje mržnje i ratova, a više ljubavi i

mira...

Da ne skrećem s teme, naučili smo mnogo toga što bi bilo dobro koristiti u svakodnevnom životu. Nekako su mi ti satovi bili jedni od ugodnijih jer smo mogli iznositi svoja mišljenja bez straha i potrebe za pretvaranjem. Nije bilo nikakve prisile na učenje niti je profesorica bila stroga. Reklo bi se da su satovi tekli u opuštenoj atmosferi.

Mada sad nisam ovaj sastav složio kako treba, jer mi previše misli prolazi kroz glavu, najvažnije je da mi je na satu vjeronauka bilo lijepo i da smo naučili razmišljati i cijeniti ljudske i moralne vrijednosti.

Marko Klemar, 4.b (2006./07.)

Državna matura i nacionalni ispiti

Državna matura

Prva državna matura za učenike četverogodišnjih strukovnih škola (u našoj školi za komercijaliste i tehničare za električne strojeve s primijenjenim računalstvom) pologat će se školske godine 2009./2010. Državnom maturom provjeravaju se sposobnosti, znanja i vještine koje su učenici stekli i razvili tijekom školovanja. Matura će se provoditi u Republici Hrvatskoj u isto vrijeme i pod istim uvjetima za sve učenike.

Državna matura sastoji se od dva dijela:

1. ZAJEDNIČKI OBAVEZNI DIO - hrvatski jezik, matematika, strani jezik
2. POSEBNI OBAVEZNI DIO - iz dva predmeta po izboru učenika, a koji su važni za eventualni nastavak školovanja

Zajednički obavezni predmeti pologat će se na dvije razine, višoj i nižoj. Na većini fakulteta državna matura zamijenit će klasifikacijske ispite. Fakulteti će do kraja travnja izdati brošuru u kojoj će navesti koji su predmeti važni za upis na fakultet i na kojoj razini. Dvije godine prije polaganja državne mature učenici će dobiti Ispitne kataloge u kojima će biti jasno definirano što se od učenika očekuje: koji se sadržaji traže, kako će se ispiti provoditi, koji su očekivani rezultati, sustav bodovanja i primjeri zadataka. Državnoj maturi mogu pristupiti svi učenici koji su završili 4. razred i obranili maturalni rad koji se izrađuje, brani i ocjenjuje u školi i nije vanjsko vrednovan.

Nacionalni ispiti

Nacionalni ispiti su priprema učenika za državnu maturu. To su ispiti kojima se provjerava koliko su učenici usvojili važna znanja i vještine iz određenog nastavnog predmeta tijekom srednjoškolskog obrazovanja, od prvog do trećeg razreda.

Ove školske godine nacionalne ispite pišu učenici trećih razreda. Slijedeće školske godine oni nisu obavezni ići na državnu maturu, ali mogu ako žele. Učenici koji ne žele ići na državnu maturu polažu završni ispit prema starom programu.

Nacionalni ispiti provode se u dva dijela.

Prvi dio proveden je u travnju i to:

- 09. travnja 2008. u 8,00 sati - pisani dio ispita iz hrvatskog jezika (esej)
- 11. travnja 2008. u 8,00 sati - pisani dio ispita iz stranih jezika (esej)

Drugi dio ispita iz hrvatskog jezika i stranih jezika je test sastavljen od različitih tipova zadataka i provodit će se u svibnju, isto kao i test iz matematike:

- 28. svibnja 2008. u 8,00 sati - hrvatski jezik
- 29. svibnja 2008. u 8,00 sati - matematika
- 30. svibnja 2008. u 8,00 sati - strani jezici

Svim učenicima želim puno uspjeha na nacionalnim ispitima i državnoj maturi!

PEDAGOG I ISPITNI KOORDINATOR:
Snježana Plušćec, prof. pedagog

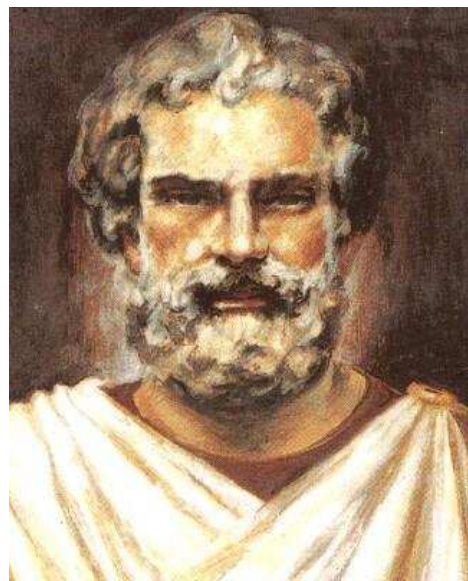

Kutak za matematičare

Tales iz Mileta

Milet, Mala Azija, oko 624. pr.n.e. - oko 547. pr.n.e.

Tales je bio feničkog porijekla, otac mu se zvao Heksamija, a majka Kleobulina. Nije sigurno je li se rodio u Miletu, ili je građaninom Mileta postao nakon što je prognan iz Fenicije. Prvi filozof, utemeljitelj grčke filozofije i jedan od Sedam Mudraca stare Grčke. Smatra se najstarijim evropskim filozofom. Bavio se poviješću, trgovinom, politikom, matematikom (Talesov teorem), astronomijom (predvidio je pomrčinu Sunca 28. svibnja 585. godine pr.n.e), a bio je i graditelj. Za njega je prapočetak svega voda, a Zemlja je ravan disk koji pliva na vodi. Kod Talesa se vidi prijelaz od mita ka nauci i filozofiji. Iza sebe nije ostavio ništa zapisano. Ono što se zna o njemu porijeklom je uglavnom iz Aristotelove *Metafizike*.

Talesov poučak

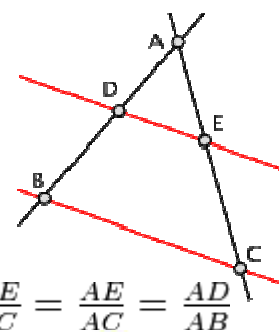
Govori se da je umro prateći atletske natjecanje, u vrijeme 58. olimpijade:

"... od vrućine, žeđi i slabosti, već u godinama.

I na njegovom je grobu natpis:

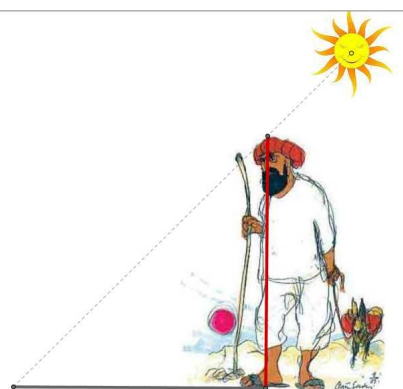
Mali je ovaj grob - ali slava dopire do neba -

Ovo je mjesto najmudrijeg Talesa."

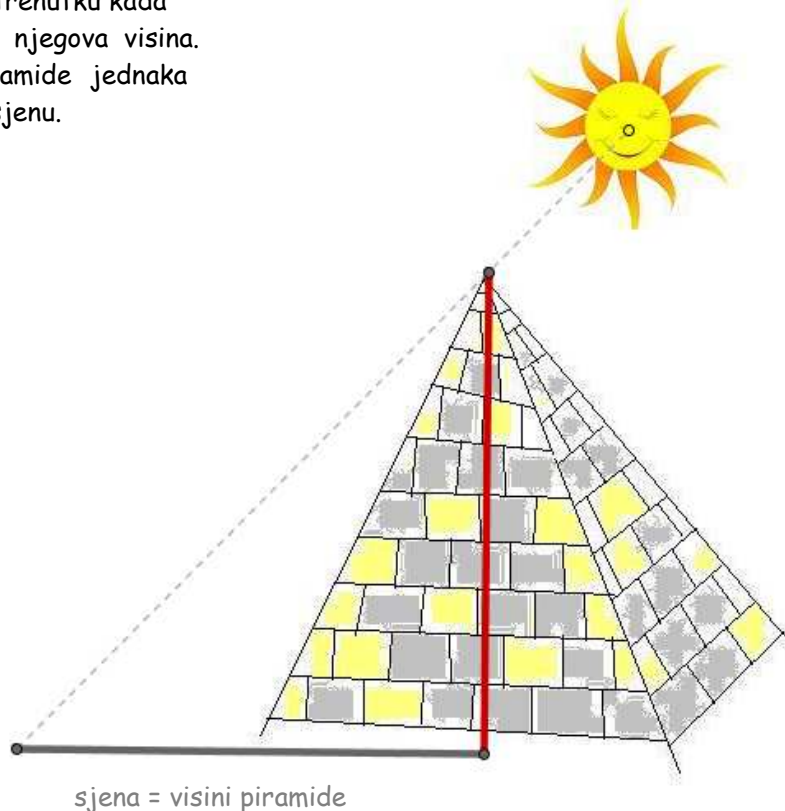

Kako je Tales izmjerio visine egipatskih piramida?

Prema njihovoj sjeni, promatrajući je u trenutku kada je njegova sjena bila iste dužine kao njegova visina. Zaključio je da je duljina sjene piramide jednaka njenoj visini. Trebalo je samo izmjeriti sjenu.

sjena = Talesovoj visini

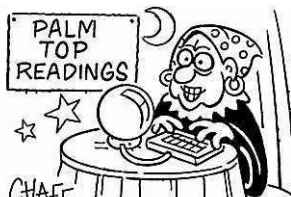
Izvor: <http://hr.wikipedia.org/wiki/Tales>

Zabavno i poučno

Cigo informatičar

- Što radi Cigo na kompjuteru?
- Pretražuje "Recycle Bin"!

Koje je vrijeme?

Učiteljica pita Ivu: „Koje je ovo vrijeme? Kupujem, kupuješ, kupuje, kupujemo...“
Ivo odgovara: „Vrijeme rasprodaje.“

Kako se...?

Kako se zove najkiseliji Korejac na svijetu?

- Li Mun!

Kako se na japanskom kaže podmornica?
- Tošiba-koriba!

Kako se na japanskom kaže konobar?
- Nacugi-vara

Seljaci i knjige

Došla ekipa HTV-a, iz redakcije školskog programa, u jednu seosku zabit, da snimi tipičan radni dan jednog našeg seljaka. Seljak se namjesti pred kameru i počne priču:

- Ustanem ti ja tako oko pola pet izjutra drmnem jednu-dve rakijice i istjeram ovce na ispašu. Dok one pasu ja slistim još jedno četiri-pet...
- Stop - ulijeće redatelj - Pa jeste li vi normalni?! Ovo je školska emisija, djecu treba kulturno uzdizati. Lijepo vi kažite kako čitate knjige, pričajte o kulturi. Ajde ponovo.
- Ustanem ti ja tako oko pola pet i pročitam knjigu-dve, pa onda istjeram ovce na ispašu. Dok ovce pasu ja ti se lijepo sit načitam, a onda kad ih vratim kući pred uzmem neku deblju knjigu da se mogu poslije ručka lijepo ispavati. A onda kad ustanem dođe susjed Pero i mi tu pročitamo jedno tri-četiri knjige prije nego sto siđemo u selo. Uveče se cijelo selo skuplja u knjižnici. Tu svi čitamo i komentiramo sta je ko pročitao. Oko deset sati obično knjižničarka proglašuje fajrunt jer smo pročitali sve knjige. Tada se svi preselimo kod susjeda Franje. On ima štampariju.....

„Ne“ pušenju

Otac policajac oštro razgovara sa sinom: „Sine ne smiješ pušiti! Ti si tek u sedmom razredu osnovne škole!“

Sin pokušava „natjerati vodu na svoj mlin“: „Ali tata pričao si mi da si i ti pušio kada si išao u sedmi razred?!“

Otac: „Da, ali to je bilo drugačije, ja sam tada imao 17 godina.“

Hoće li pasti...?

Roditelj je došao na informacije pred sam kraj školske godine. Kada je vidio koliko jedinica ima dijete zavapio je: „Ajme, moje će dijete pasti razred!“

Razrednik na to smireno progovori: „Želite li se kladiti u 1000 eura da neće?“

Odabrala: Mateja Sudec, 3.a